

Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. (Mt 6,10)

Jsme zvyklí se podle modlitbě Páně modlit: „Bud' vůle tvá." Tuto prosbu můžeme číst na pomnicích, když přijdeme na hřbitov. Boží vůle pro mnohé znamená něco co je předem dané, jakýsi osud, který nám byl určen, před kterým se musíme trpně sklonit, který musíme přijmout, ať se nám to líbí nebo ne.

Ale to je velké nedorozumění. Pán Ježíš, když učil své učedníky této prosbě, to tak nemyslel. **Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi** - to nebylo v jeho ústech něco pasivního, ba naopak, byla to prosba, která byla zdrojem mocné aktivity v jeho životě. Ježíš přišel od svého nebeského Otce za námi lidmi, aby nám ukázal, co je to Boží vůle. A nejen ukázal, ale on sám ji činil. Až do konce, kdy obětoval svůj život.

Na světě se neděje automaticky jen Boží vůle, ale také v něm rádí zlo. Svět je poznamenán lidským hříchem. A to jsou věci, které se Boží vůli protíví. Bylo tomu tak v době Ježíšově a je tomu i dnes.

Ježíš se během svého pozemského života setkával s lidmi nemocnými a dosvědčoval jim, že Boží vůle je, aby byli uzdravení. Ježíš poznával lidi samospravedlivé i takové, kteří se stali obětmi lidských křivd a lidské netečnosti. A Boží království, prostřednictvím jeho slov a činů, přicházelo na tuto zemi a přinášelo osvobození z pout nejrůznějšího druhu.

Ani Ježíšovu prosbu v Getsemane: „**Ne má, ale tvá vůle se staň**“, ani tu nelze chápat jako něco pasivního. Ježíš přece ví, že v přijetí Boží vůle je spása světa a zápasí o jistotu, že oběť jeho života bude mít svůj smysl a přijde k dobru všem lidem.

Když se tedy modlíme: „**Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi**“, pak je v tom něco velice aktivního. Jde o to činit a prosazovat Boží vůli. Nestáčí ji jen poznávat a pak se dál ve svém životě řídit svou vlastní vůlí. Vzpomeňme na podobenství o dvou synech, které jsme slyšeli v 1. čtení. Vůli otcovu naplnil ten syn, který na začátku nechtěl jít, ale nakonec přece jen šel.

Tak je prosba „Bud' vůle tvá" určena nejen pro lidi umírající, ale současně i pro ty, kteří jsou mladí, v plném rozkvětu svých sil, kteří mohou ještě něco velkého ve svém životě udělat a uskutečnit. Když se modlíme: „Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi", dáváme Bohu k dispozici sebe jako jeho nástroj. Ne pasivně, ale z našeho vlastního rozhodnutí, z naší vlastní vůle.

My všichni rádi děláme to, co se nám líbí. Ale Ježíš nás často vede k tomu, abychom dělali nejen to, co se nám líbí, abychom neklouzali po povrchu života, ale abychom dělali také to, co je potřebné a na čem nejvíc záleží. Ježíš před nás staví velký cíl, abychom nežili nadarmo. Abychom naplnili svůj život pravdou a láskou. Abychom stavěli hráze zlu.

Pokročme dále... **Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.** Náš nebeský Otec už svou vůli vlastně projevil. Jeho vůle se stala - v Ježíši Kristu. Skrze něho nás zachránil. K tomu nemusíme vůbec nic přidávat. To, co se z Boží vůle stalo na Golgotě, definitivně zastavilo neblahé směřování naší planety. V Ježíši Kristu Bůh provedl korekci našeho směřování, opravil náš směr, takže už nejdeme vstříc katastrofě.

Ale teď jde o to, aby se tato nebeská vůle prosadila i v tomto širém světě. Abychom tomu věřili. Abychom se Krista - té ztělesněné Boží vůle - drželi. To je smysl prosby, aby se **Boží vůle děla na zemi, jako v nebi.**

Člověk jako jediný je stvořen k Božím obrazu, k obrazu jeho svobody. Příroda Boha chválí už sama svou existencí, jak jsme zpívali v první písni. Člověk však Boží vůli plnit může, nebo nemusí.

Bůh chce člověka získat, aby pochopil, že plnit Boží vůli je to nejlepší, co může učinit. Proto v této prosbě je obsaženo přání, aby lidé poznali dobrou Boží vůli, která chce zachránit všechny lidi. Aby se jí otevírali a radostně se jí podřizovali.

Boží vůle zjevená v Ježíši Kristu je dobrá Boží vůle. Ta naše lidská vůle je znovu a znovu ohrožována hříchem a sobectvím. Ta naše lidská vůle často rozsévá ve světě nedůvěru a nenávisť, takže nás přivádí až na pokraj kolektivního zničení, jak jsme toho dnes svědky.

Boží vůle v Ježíši Kristu chce zachránit všechny lidi, nedělí lidi na přátele a nepřátele, smiřuje nás s Bohem a s lidmi. Boží vůle před námi otevírá obraz nového světa, Božího království, které vyhlížíme. Ne pasivně, ale s aktivní účastí, že už teď stavíme na této zemi znamení Božího království, znamení naděje. Naděje, že Boží láska v Ježíši Kristu je silnější než všechno to, co náš život dnes zotročuje a ničí.

„Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi." Když se takto modlíme, pak to není nic pasivního, ale stavíme hráz naší rezignaci, probouzí se naše láska, zmocňuje se nás víra a napřimuje naše naděje.

A teď k té další prosbě: **Chléb náš vezdejší dej nám dnes.** (Mt 6,11)

Co znamená to slovíčko „vezdejší“? Za jaký chléb to vlastně prosíme? To slovíčko vezdejší nám připadá docela běžné, protože už jsme ho slyšeli a říkali mnohokrát, ale překladatelům bible dělalo těžkosti. Nový ekumenický překlad mluví o denním chlebu. Ale to řecké slovo použité v originále (*epiousios*) se v celém Novém zákoně vyskytuje jenom jednou, právě na tomto místě a dá se také přeložit „chléb zítřejší, chléb nového věku“. Určité světlo do těchto problémů vneslo nalezení papyru z 5. století v horním Egyptě, kde toto slovo znamená denní přiděl stravy pro jednoho vojáka. Smíme tedy říci, že když se modlíme za chléb náš vezdejší, modlíme se za denní chléb, který znovu a znovu jíme, a nikdy se nám nepřejí.

Moderní člověk, který v Boha nevěří, však někdy sleduje naše počínání s nedůvěrou a s nepochopením. Chléb se mu stal dnes něčím zcela všedním. Je to pro něj samozřejmý výrobek lidských rukou. Levný, a proto obyčejný zdroj živin. Za chléb se člověk nemodlí ani neděkuje. A zcela mu chybí vděčnost těm, kdo ho dobyli ze země, kdo ho zpracovali tak, aby se dostal na náš stůl. A jestliže se dnes divíme tomu, jak došlo ke znehodnocení chleba, jak se jím plýtvá, pak je třeba se ptát, jestli to není tím, že chléb přestal být Božím darem a ztratil úctu lidí.

Věřící člověk však ví, že i když chléb k němu přichází prostřednictvím mnoha lidských rukou, tak na začátku je to Boží ruka, která je otevřena a přeje životu. Ta Boží ruka je za tajemným procesem, když zrno roste v půdě, a my často zapomínáme, že celý ten růst je vlastně skrytý zázrakem i pro moderního člověka. Ta Boží ruka je také za počasím, které si my lidé nemůžeme objednat a naplánovat. Věřící člověk neustále žasne nad Boží láskou k člověku, která trvá i přesto, že si ji člověk nezasluhuje.

Bratři a sestry, to je velká věc, že se smíme radovat z BOŽÍ lásky, která je k nám dosud shovívavá. Bůh chce, aby všichni lidé byli spasení a přišli k poznání pravdy. To je nejhlubší důvod toho, že náš svět trvá až dodnes, že dosud nenastala apokalyptická situace hrůzy, zničení a konce. Jestliže se každý den modlíme za vezdejší chléb, tak tím prosíme o Boží lásku a přízeň, pak za ni děkujeme.

Veliký biblista staré církve, církevní učitel Origenes, když vykládal tuto větu, myslel na Ježíše Krista, kterého evangelista Jan nazývá chlebem života, který dává život světu. Existuje nepochybně spojitost mezi chlebem, který každodenně jíme, a Ježíšem Kristem jako chlebem života. Tuto spojitost nám dosvědčuje Večeře Páně. Obyčejný chléb je znamením Kristovy lásky, která se za nás obětovala, aby naše vina byla smazána a my mohli žít. Když přijímáme chléb u stolu našeho Pána, pak prožíváme, jak spolu souvisejí věci duchovní a světské a jak je nemůžeme roztrhnout. Potřebujeme nejen chléb k sycení našeho těla, ale potřebujeme i Ježíše Krista jako chléb života. Láska Ježíše Krista nám odpouští a dává nás zase dohromady, to souvisí s naším životem, s našimi vztahy ke všem lidem. Při Večeři Páně vzniká společenství církve, jednota různých údů, které společně tvoří tělo Kristovo, kde on je hlavou. A bylo by chybou chápat Večeři Páně jako něco ponurého a myslet stále jen na své hříchy. Jistě, svůj hřích vyznáváme, ale to by nemělo naplňovat celou oslavu stolu Kristova. Vždyť jde především o odpuštění vin, o údiv nad tím, že nás Bůh neodvrhl. Že s námi stále znovu a znovu začíná.

Večeře Páně je hostina, při které jsme vytrhováni ze své všednosti, z prázdnoty a naše srdce je naplňováno vděčností a radostí. Prožíváme to tak při Večeři Páně?

A ovšem, chvíle u jeho stolu jsou také závdavkem toho, co čekáme, co s nadějí vyhlížíme – totiž příchod jeho království, kde nebude hříchu, nemoci ani smrti. Je obrovskou posilou ve zkouškách, kterými procházíme, abychom neztratili jistotu, že milujícím Boha všechny věci musejí napomáhat k dobrému.

„Chléb náš vezdejší dej nám dnes“, tak se modlíme a současně i děkujeme. Obyčejný chléb, který denně potřebujeme, který se nikdy nepřejí, ten nám stále připomíná lásku našeho Pána. Lásku, která nám dává vše, co potřebujeme k životu. Nejsme zde sami, jeho láska nás drží. To nás naplňuje znova údivem, vděčností i radostí. To nás znovu posílá za druhými lidmi, to nám dává sílu, abychom odpouštěli. To nás osvobozuje, abychom smysl svého života neviděli jen v tom, co sobecky získáme pro sebe, ale v tom, co rozdáme těm, kteří nás potřebují.

Modleme se: Pane, Ty, který nám dáváš každodenní chléb, ten pozemský i ten duchovní, uč nás, abychom si ho vážili a měli na paměti, že i ten „obyčejný“ vůbec není obyčejný.

Dávej nám sílu i moudrost, abychom tvoji vůli plnili i tady na zemi, dnes i každý den. Ke Tvé slávě.

A když se někdy bojíme jít tmou, nebo se ti ztrácíme, drž nás pevně za ruku.

Amen